

Đề bài

Em hãy kể về tâm sự
của một cuốn sách bị
bỏ rơi.

Bài làm

Trưa mùa hè thật mát. Tiếng chim non ríu rít ngoài vườn. Em nằm trên chiếc võng gai thả hồn theo nhịp đưa nhè nhẹ. Đang miên man nghĩ đến cảnh mùa hè thú vị trên quê hương, bỗng em nghe tiếng thở dài trong góc tủ. Một hồi quan sát, tìm kiếm, em phát hiện ra cuốn sách Tiếng Việt 5 đang thốn thức khóc vì mình bị bỏ rơi.

Tôi cầm sách lên và dịu dàng hỏi:

– Làm sao em khóc?

Sách ngập ngừng kể với tiếng nấc vẫn còn:

– Em buồn lắm chị ơi! Chị xem này, bìa của em rách cả rồi, gáy chẳng còn, góc quăn lại và còn bị gián nhấm lem nhem, em thấy hơi hám, khó chịu lắm.

Tôi chợt nhớ ra rằng sau khi thi học kì hai xong, tôi vứt ngay sách trong gầm tủ, chẳng chăm sóc, ngó ngang gì đến chúng.

Cuốn sách tiếp tục kể kể:

– Chị thử nghĩ mà xem, cùng họ hàng nhà sách với em, nhưng sách lớp 6 thật sung sướng, được các chị nâng niu, bọc bìa đẹp, dán nhãn tên đầy đủ, rồi lại được ở ngay ngắn trên kệ sách, có rèm che cẩn thận. Thịnh thoảng được các chị giở ra xem, trang sách mới tinh, trắng phau phau trông thật thích. Còn em, các chị đã quăng vào gầm tủ, bụi bám bẩn người, lại suốt ngày làm bạn với lũ gián, chị chẳng còn quý em nữa rồi. Hãy cất em cẩn thận để các bạn khác dùng chứ!

Giọng kể của cuốn sách vừa buồn tủi và có chút giận hờn, trách móc.

Tôi thầm nghĩ sách trách là đúng lắm. Tất cả chỉ tại mình, tại cái tính không cẩn thận của mình, sách đã giúp ích cho mình trong học tập, nhờ sách mà năm học lớp năm mình đạt danh hiệu học sinh giỏi, vậy sao mình không quý sách chứ? Thật là “có mới nới cũ”.

Tôi ân hận cho sự vô tình của mình, sách như hiểu ý tôi nên đã bớt đi sự giận dỗi. Tôi chân thành nói với sách:

– Chị thật có lỗi với em. Từ nay chị sẽ không bao giờ như thế nữa.